

ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีผลต่อความสามารถในการแปลบทความภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

ภิบูรณ์ มาลากุล ณ อยุธยา^{1*} ภารดี ประพศิตกิจ² และ กานต์ชนก วรธนะสิน³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์กับความสามารถในการแปล ของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการแปลเพื่อการศึกษาและธุรกิจ 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจด้านคำศัพท์กับความสามารถในการแปล ของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการแปลเพื่อการศึกษาและธุรกิจ และ 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านไวยากรณ์ร่วมกับคำศัพท์กับความสามารถในการแปล ของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการแปลเพื่อการศึกษาและธุรกิจ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการแปลเพื่อการศึกษาและธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ ปีการศึกษา 2558 จำนวน 10 คน โดยเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบปรนัย จำนวน 2 ชุด และแบบทดสอบอัตนัย จำนวน 1 ชุด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน การวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่าย และการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า 1) คะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนความสามารถในการแปลมากกว่า โดยสามารถทำนายความสามารถในการแปลได้ร้อยละ 30.80 2) คะแนนความรู้ด้านคำศัพท์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนความสามารถในการแปล โดยสามารถทำนายความสามารถในการแปลได้ร้อยละ 24.70 และ 3) คะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ร่วมกับคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการแปล โดยคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์และคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์สามารถทำนายคะแนนความสามารถในการแปลได้ร้อยละ 29.10 จากผลการวิเคราะห์พบว่าคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์สามารถใช้ทำนายความสามารถในการแปลได้ดีกว่าการนำคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ไปใช้ทำนาย แต่เมื่อนำคะแนนทั้งสองมารวมทำนายคะแนนความสามารถในการแปลจะพบว่าทำนายได้ไม่แตกต่างกันมากนักเมื่อเทียบกับการนำคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์มาทำนายอย่างเดียว

คำสำคัญ: ความสัมพันธ์, ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ, คำศัพท์, การแปล

รับพิจารณา: 1 สิงหาคม 2560

แก้ไข: 21 ตุลาคม 2563

ตอบรับ: 5 พฤศจิกายน 2563

¹ นิสิตปริญญาโท สาขาการแปลเพื่อการศึกษาและธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาการแปลเพื่อการศึกษาและธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

³ อาจารย์ สาขาการแปลเพื่อการศึกษาและธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

* ผู้นิพนธ์ประสานงาน โทร. +666 4261 1888 อีเมล: piboon_malakul@hotmail.com

Relationship Between Knowledge on English Grammar and Vocabulary and the Ability to Translate Texts

Piboon Malakul Na Ayudhya^{1*} Paradee Praphruetkij² and Karnchanoke Wattanasin³

Abstract

The purpose of this research was to investigate 1) the relationship between the knowledge of grammatical structures and translation ability, 2) the relationship between the knowledge of vocabulary and translation ability, and 3) the relationship between the knowledge of grammatical structures and vocabulary, and the translation ability of Master of Arts students in the Program of Translation for Education and Business at King Mongkut's University of Technology North Bangkok. The samples, selected using purposive sampling, were ten students in the aforementioned program in the Faculty of Applied Arts, in academic year 2015. The research instruments were multiple-choice grammar, multiple-choice vocabulary, and written translation tests. The statistical analyses employed were frequency, percentage, mean, standard deviation, Pearson's correlation coefficient, and simple and multiple regression analyses. The results showed that 1) the students' knowledge of grammar had a positive relationship with their translation ability and could be used for the prediction of translation ability at 30.80 percent; 2) their knowledge of vocabulary had a positive relationship with translation ability and could be used for predicting their ability to translate at 24.70 percent; and 3) together, the students' knowledge of grammar and vocabulary had a positive relationship with their translation ability and could be used to predict their ability to translate English texts at 29.10 percent. It was found that the score for the students' knowledge of grammar was a more effective predictive score for their translation ability than their vocabulary score. However, there was only a slight difference between the ability to predict translation ability when using the students' knowledge of grammar score alone and when using the scores for both grammatical and vocabulary knowledge together.

Keywords: Relationship, English Grammar, Vocabulary, Translation

Received: August 1, 2017

Revised: October 21, 2020

Accepted: November 5, 2020

¹ Master Degree Student, Department of Languages, Faculty of Applied Arts, King Mongkut's University of Technology North Bangkok

² Assistant Professor, Department of Languages, Faculty of Applied Arts, King Mongkut's University of Technology North Bangkok

³ Lecture, Department of Languages, Faculty of Applied Arts, King Mongkut's University of Technology North Bangkok

* Corresponding Author Tel. +666 4261 1888 e-mail: piboon_malakul@hotmail.com

1. บทนำ

ความก้าวหน้าของโลกในปัจจุบันมีส่วนทำให้ผู้คนทั่วโลกสามารถติดต่อกันทั้งด้านธุรกิจ การทูต การติดต่อระหว่างครอบครัวหรือระหว่างเพื่อนได้โดยไม่มีระยะทางเป็นข้อจำกัด อย่างไรก็ตามยังคงมีปัญหาที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้คือ ภาษาที่แตกต่างกันในแต่ละประเทศ และทางเลือกในการแก้ไขปัญหาด้านภาษาที่เป็นสากล คือ การใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสาร

ประเทศไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกสมาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ A.E.C นั้นหมายความว่าหากประเทศไทยต้องการเม็ดเงินลงทุนจากชาวต่างประเทศที่จะเข้ามาค้าขายหรือเข้าร่วมธุรกิจ สิ่งที่เป็นปัจจัยสำคัญที่จะสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักลงทุนชาวต่างชาติ คือความสามารถในการติดต่อสื่อสารโดยการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ และนอกจากความสามารถในการสื่อสารโดยการสนทนาแล้ว สิ่งที่สำคัญที่ไม่สามารถมองข้ามคือการสื่อสารที่เป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งต้องอาศัยการแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และภาษาไทยเป็นอังกฤษ ซึ่งครอบคลุมเนื้อหาต่าง ๆ มากมาย [1] เช่นการทำสัญญาเข้าร่วมลงทุนระหว่างคนไทยและชาวต่างชาติ ดังนั้นนักแปลจึงมีบทบาทที่สำคัญที่จะช่วยลดความได้เปรียบเสียเปรียบ และสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักลงทุนชาวต่างชาติในการร่วมลงทุนทำธุรกิจในประเทศไทย

ข้อมูลจาก JobDB Thailand ในปี 2559 กล่าวว่าเมื่อภาษาอังกฤษถูกกำหนดให้เป็น “ภาษากลาง” ในการสื่อสารระหว่าง 10 ชาติอาเซียน พบว่าคนไทยที่สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้มีเพียง 10 % เท่านั้น ซึ่งทำให้ไทยอยู่ในอันดับที่ 5 จาก 10 ประเทศ ทำให้หลายฝ่ายออกมาแสดงความเป็นห่วงกับปัญหาการใช้ “ภาษาอังกฤษ” ของคนไทย [2] เมื่อดูจากผลสำรวจของสำนักต่าง ๆ ล้วนชี้ชัดตรงกันว่า “ภาษาอังกฤษ” ของคนไทยสู้เพื่อนบ้านในกลุ่มอาเซียนไม่ได้และอยู่ใน “ระดับต่ำมาก” และผู้ที่มีความรู้ความสามารถในด้านภาษาอังกฤษ ก็ไม่ได้หมายความว่าจะเป็นนักแปลที่ดีได้ทุกคน จากคำกล่าวของ สุพรรณิ [3] ผู้เชี่ยวชาญการแปลและการสอนวิชาการแปลแห่งประเทศไทยกล่าวว่า “สิ่งสำคัญในการแปลมี 3 อย่างที่ต้องคำนึงถึงคือ ข้อความ ความหมายแฝง และการถ่ายทอดความหมายออกมาเป็นภาษาแปล

ตามธรรมชาติ” ดังนั้นหากผู้แปลมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษดี แต่ขาดทักษะทั้งสามประการ อาจส่งผลให้งานที่แปลออกมาขาดความเป็นธรรมชาติและถูกต้องสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตสุดา [4] จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้รายวิชาที่ว่าด้วยการแปลถูกบรรจุอยู่ในแผนการเรียนการสอนระดับปริญญาโท สาขาการแปลเพื่อการศึกษาและธุรกิจด้วย

จากเหตุผลที่กล่าวมาผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และความรู้ความเข้าใจด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการแปลของนักศึกษาระดับปริญญาโท มีความสัมพันธ์กันอย่างไร และผลลัพธ์ที่ได้สามารถนำมาทำนายความสามารถในการแปลของนักศึกษาได้ เพื่อช่วยพัฒนาและสร้างนักแปลที่มีคุณภาพเข้าสู่ตลาดแรงงาน

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์ กับความสามารถในการแปลของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการแปลเพื่อการศึกษาและธุรกิจ

2.2 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจด้านคำศัพท์ กับความสามารถในการแปลของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการแปลเพื่อการศึกษาและธุรกิจ

2.3 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านไวยากรณ์ร่วมกับคำศัพท์ กับความสามารถในการแปลของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการแปลเพื่อการศึกษาและธุรกิจ

3. วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการแปลเพื่อการศึกษาและธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ปีการศึกษา 2558 จำนวน 10 คน โดยเลือกแบบเจาะจง

3.2 ตัวแปรที่จะทำการศึกษาในการวิจัย

3.2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่

1) คะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เป็นความสามารถในการหลักการใช้ภาษา และ

เป็นเครื่องมือที่ใช้เป็นหลักในการแต่งประโยค การประสมคำ และเป็นองค์ประกอบอีกอย่างหนึ่งที่ใช้เป็นหลักในการแปลความหมายของประโยคสามารถวัดได้จากแบบทดสอบความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2) คะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เป็นความรู้ในการนำคำศัพท์ไปใช้ โดยคำศัพท์ที่มักพบงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับด้านธุรกิจที่พบเห็นในนิตยสารหรือสื่อสิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษสามารถวัดได้จากแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

คะแนนความสามารถในการแปล เป็นคะแนนที่สะท้อนถึงการถ่ายทอดความหมายของต้นฉบับลงสู่ฉบับแปล โดยที่ฉบับแปลจะต้องถ่ายทอดความหมาย อารมณ์ และความรู้สึกจากต้นฉบับได้อย่างครบถ้วนสามารถวัดได้จากแบบทดสอบความสามารถด้านการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.3 การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย

(Descriptive Research) ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยการให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบภาษาอังกฤษใช้เวลา 3 ชั่วโมง ตรวจสอบและให้คะแนนตามเกณฑ์โดยผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตัดสินในการให้คะแนนแบบทดสอบอัตโนมัติ แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบภาษาอังกฤษจำนวน 85 ข้อ โดยแบ่งเป็นสามส่วนดังนี้

3.4.1 แบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบปรนัย จำนวน 40 ข้อ

3.4.2 แบบทดสอบความรู้ด้านไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษแบบปรนัย จำนวน 40 ข้อ

3.4.3 แบบทดสอบความรู้ด้านการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยแบบอัตนัย จำนวน 5 ข้อ

3.5 สถิติที่ใช้และการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน การวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่าย และการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ

4. ผลการวิจัย

ผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ข้อตามวัตถุประสงค์ได้แก่

4.1 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปร

การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรทั้งสามคือ คะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ คะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ และคะแนนความสามารถในการแปล โดยใช้สถิติบรรยาย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean : \bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) ค่าความเบ้ (Skewness : Sk) และความโด่ง (Kurtosis : Ku) รายละเอียดแสดงในตารางที่ 1

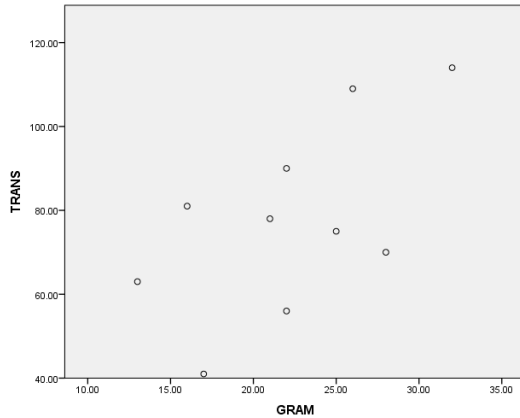
ตารางที่ 1 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปร (n) จำนวน 10 คน

ตัวแปร	Mean	SD	C.V. (%)	Sk	Ku
คะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ (GRAM)	22.200	5.808	26.162	0.038	-0.503
คะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ (VOCAB)	23.900	4.458	18.655	0.637	-0.478
คะแนนความสามารถในการแปล (TRANS)	77.700	22.509	28.970	0.208	-0.254

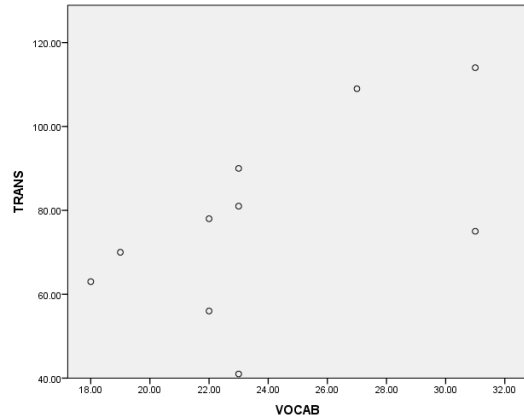
จากตารางที่ 1 พิจารณาแล้วพบว่า ตัวแปรที่มีร้อยละของการกระจายสูงสุดคือ คะแนนความสามารถในการแปล (28.97%) รองลงมาคือ ตัวแปรความรู้ด้านไวยากรณ์ (26.16%) นั่นคือกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนความสามารถในการแปล และมีความรู้ด้านไวยากรณ์ที่แตกต่างกัน เมื่อเทียบกับคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์

4.2 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของสถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ทำได้โดยการตรวจสอบแผนภาพการกระจาย (Scatter plot) ของคะแนนความสามารถในการแปล กับคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ และคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์

4.2.1 การตรวจสอบการถดถอยของคะแนนความสามารถในการแปลบนคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ คะแนนความรู้ด้านคำศัพท์เป็นความสัมพันธ์เชิงเส้นหรือไม่ ทำได้โดยตรวจสอบแผนภาพการกระจาย แสดงดังรูปที่ 1

กระจายของคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์

กระจายของคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์

รูปที่ 1 แผนภาพการคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ (GRAM) คะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ (VOCAB) และคะแนนความสามารถในการแปล ตัวแปรตาม (TRANS)

จากรูปที่ 1 ผลการวิเคราะห์พบว่า คะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ คะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ และคะแนนความสามารถในการแปล มีความสัมพันธ์ในลักษณะของเส้นตรง (Linear relationship) กล่าวคือ เมื่อคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์และคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์มีค่าเพิ่มขึ้น คะแนนความสามารถในการแปล ก็จะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตาม

4.2.2 การทดสอบภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (Muticolinearity) ของคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ และคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์มีความสัมพันธ์กันเองหรือไม่ การตรวจสอบสามารถใช่วิธีการตรวจสอบได้ 2 ประการ ได้แก่

1) วิธีการตรวจสอบนัยสำคัญของความสัมพันธ์ของตัวแปร โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's correlation) การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง คะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ (GRAM) คะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ (VOCAB) โดยใช้สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation)

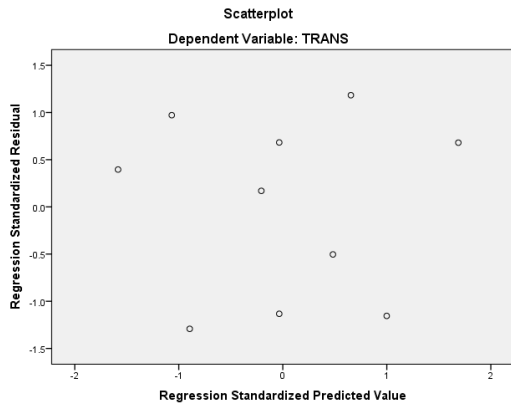
ตารางที่ 2 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ (GRAM) และคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ (VOCAB)

ตัวแปร	GRAM	VOCAB
GRAM	1.000	
VOCAB	0.620	1.000

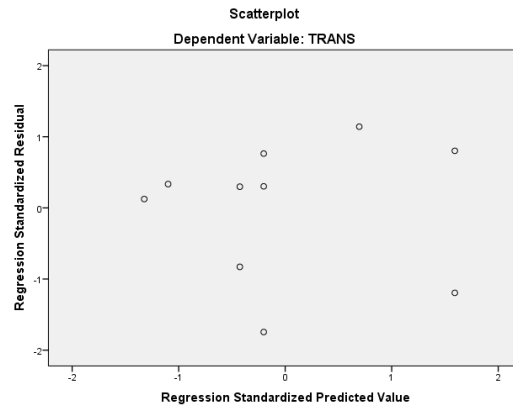
จากตารางที่ 2 พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของทั้งสองตัวแปรคือ คะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ และคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ มีค่า 0.620 นั่นคือมีความสัมพันธ์กันระดับปานกลางค่อนข้างสูง แต่เมื่อพิจารณาแล้วพบว่าตัวแปรต้นทั้งสองสัมพันธ์กันจริง โดยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2) วิธีการตรวจสอบโดยใช้ค่า VIF (Variance inflation factor) เป็นการวัดค่าความแปรปรวนของค่าประมาณสัมประสิทธิ์ของพารามิเตอร์ที่เพิ่มขึ้นเมื่อตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กัน และ TOL (Tolerance) เป็นส่วนกลับของค่า VIF เกณฑ์ในการแปลผลคือค่า VIF มีค่าไม่เกิน 10 ส่วนค่า TOL เกณฑ์ในการแปลผลคือ มีค่าเข้าใกล้ 0 หากค่าทั้งสองเป็นไปตามเกณฑ์ดังกล่าวถือว่าไม่เกิดภาวะร่วมเส้นตรงพหุ การวิเคราะห์พบว่าตัวแปรต้นทั้งสองมีค่า VIF = 1.567 และมีค่า TOL = 0.638 (ค่าสถิติแสดงในตารางที่ 3) เป็นไปตามเกณฑ์แสดงว่าตัวแปรต้นทั้งสองตัวไม่เกิดภาวะร่วมเส้นตรงพหุ

4.2.3 การตรวจสอบค่าความแปรปรวนของตัวแปรปรวณมีค่าคงที่ (homoscedasticity) ทำได้โดยการตรวจสอบจากแผนภาพการกระจายความคลาดเคลื่อน (Residuals) ของคะแนนความสามารถในการแปลอันเนื่องมาจากคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ และคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ แสดงในรูปที่ 2

คะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ (GRAM)

คะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ (VOCAB)

รูปที่ 2 แผนภาพการกระจายความคลาดเคลื่อน (Residual) ของคะแนนความสามารถในการแปลอันเนื่องมาจากคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์และคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์

จากรูปที่ 2 พบว่าความคลาดเคลื่อน (Regression standardize residual) ของคะแนนความสามารถในการแปล มีการกระจายรอบค่าศูนย์อย่างสม่ำเสมอทั้งคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ และคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ ดังนั้นสรุปได้ว่าสามารถทำนายความสามารถในการแปลที่เกิดจากคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ และคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ ไปใช้ได้

4.3 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณในการทำนายความสามารถในการแปลด้วยตัวแปรทำนาย

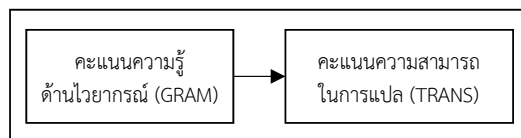
การวิเคราะห์แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย การวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่าย (simple regression) โดยคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ โดยคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (multiple regression) โดยคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์และความรู้ด้านคำศัพท์ ค่าประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของการถดถอยเพื่อสร้างสมการทำนายคะแนนความสามารถด้านการแปลแสดงดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของการถดถอยเพื่อสร้างสมการทำนายคะแนนความสามารถด้านการแปลโดยใช้คะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์และคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ (n) จำนวน 10 คน

ตัวแปร	R	R ²	Adjust R ²	S.E.	ANOVA		สัมประสิทธิ์การถดถอย		t	p	ภาวะร่วมเส้นตรงพหุ	
					F	p	b	β			TOL	VIF
โมเดลที่ 1 ตัวแปรทำนาย คือ คะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ (GRAM)												
a (ค่าคงที่)	0.620	0.384	0.308	18.731	4.998	0.056	24.350		0.990	0.351		
GRAM							2.403	0.620	2.236	0.056	-	-
โมเดลที่ 2 ตัวแปรทำนาย คือ คะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ (VOCAB)												
a (ค่าคงที่)	0.575	0.331	0.247	19.527	3.959	0.082	8.271		0.233	0.821		
VOCAB							2.905	0.575	1.990	0.082	-	-
โมเดลที่ 3 ตัวแปรทำนาย คือ คะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ (GRAM) และคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ (VOCAB)												
a (ค่าคงที่)	0.670	0.449	0.291	18.951	2.848	0.124	2.498		0.072	0.945		
GRAM							1.664	0.429	1.222	0.261	0.638	1.567
VOCAB							1.601	0.317	0.903	0.397	0.638	1.567

หมายเหตุ ค่าสัมประสิทธิ์การทำนายทุกค่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.3.1 การวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่าย (Simple regression) โดยคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ แสดงโมเดลการวิเคราะห์ที่ 1 ในรูปที่ 3

รูปที่ 3 โมเดลการวิเคราะห์ที่ 1 โดยคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์

จากโมเดลการวิเคราะห์ที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ทำนายคะแนนความสามารถในการแปล ได้ร้อยละ 38.40 (ปรับแล้วได้ร้อยละ 30.80) สามารถเขียนสมการทำนายคะแนนความสามารถในการแปลในรูปสมการคะแนนดิบได้ดังสมการที่ 1

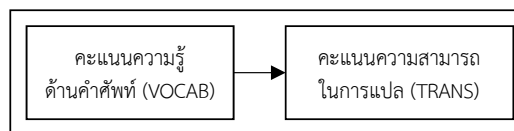
$$\hat{TRANS} = 24.350 + 2.403.GRAM \quad (1)$$

และเขียนสมการทำนายความสามารถในการแปลในรูปสมการคะแนนมาตรฐานได้ดังสมการที่ 2

$$Z_{\hat{TRANS}} = 0.620Z_{GRAM} \quad (2)$$

จากสมการคะแนนดิบสามารถแปลผลได้ว่าหากคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้นหนึ่งหน่วยจะทำให้คะแนนความสามารถในการแปลเพิ่มขึ้น 2.403 หน่วย และจากสมการคะแนนมาตรฐานสามารถแปลผลได้ว่าหากมีคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ในรูปมาตรฐาน (ZGRAM) เพิ่มขึ้นหนึ่งหน่วย จะทำให้คะแนนความสามารถในการแปลในรูปมาตรฐาน (ZTRANS) เพิ่มขึ้น 0.620 หน่วย กล่าวคือความสัมพันธ์ของคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์และคะแนนความสามารถในการแปล มีความสัมพันธ์กันทางบวก เมื่อคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้นจะทำให้คะแนนความสามารถในการแปลเพิ่มขึ้นด้วยโดยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.3.2 การวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่าย (simple regression) โดยคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ โมเดลการวิเคราะห์ที่ 2 แสดงในรูปที่ 4

รูปที่ 4 โมเดลการวิเคราะห์ที่ 2 โดยคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์

จากโมเดลการวิเคราะห์ที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ทำนายคะแนนความสามารถในการแปลได้ร้อยละ 33.10 (ปรับแล้วได้ร้อยละ 24.70) สามารถเขียนสมการทำนายคะแนนความสามารถในการแปลในรูปสมการคะแนนดิบได้ดังสมการที่ 3

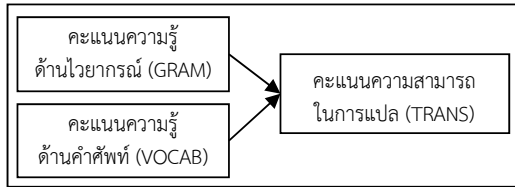
$$\hat{TRANS} = 8.271 + 2.905.VOCAB \quad (3)$$

และเขียนสมการทำนายความสามารถในการแปลในรูปสมการคะแนนมาตรฐานได้ดังสมการที่ 4

$$Z_{\hat{TRANS}} = 0.575Z_{VOCAB} \quad (4)$$

จากสมการคะแนนดิบสามารถแปลผลได้ว่าหากคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์เพิ่มขึ้นหนึ่งหน่วย จะทำให้คะแนนความสามารถในการแปลเพิ่มขึ้น 2.905 หน่วย และจากสมการคะแนนมาตรฐานสามารถแปลผลได้ว่าหากคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ในรูปมาตรฐาน (ZVOCAB) เพิ่มขึ้นหนึ่งหน่วย จะทำให้คะแนนความสามารถในการแปลในรูปมาตรฐาน (ZTRANS) เพิ่มขึ้น 0.575 หน่วย กล่าวคือความสัมพันธ์ของคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์และคะแนนความสามารถในการแปลมีความสัมพันธ์กันทางบวก เมื่อคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์เพิ่มขึ้นจะทำให้คะแนนความสามารถในการแปลเพิ่มขึ้นด้วยโดยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.3.3 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple regression) โดยคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ และความรู้ด้านคำศัพท์โมเดลการวิเคราะห์ที่ 3 แสดงในรูปที่ 5

รูปที่ 5 โมเดลการวิเคราะห์ที่ 3 โดยคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์และความรู้ด้านคำศัพท์

จากโมเดลการวิเคราะห์ที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเมื่อนำคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์และคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ไปทำนายความสามารถในการแปลพร้อมกัน สามารถทำนายความสามารถในการแปลได้ร้อยละ 44.90 (ปรับแล้วได้ร้อยละ 29.10) สามารถเขียนสมการทำนายคะแนนความสามารถในการแปลในรูปสมการคะแนนดิบได้ดังสมการที่ 5

$$\hat{TRANS} = 2.498 + 1.664.GRAM + 1.601.VOCAB \quad (5)$$

และเขียนสมการทำนายความสามารถในการแปลในรูปสมการคะแนนมาตรฐานได้ดังสมการที่ 6

$$Z_{\hat{TRANS}} = 0.429Z_{GRAM} + 0.317Z_{VOCAB} \quad (6)$$

จากสมการคะแนนดิบสามารถแปลผลได้ว่า หากคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้นหนึ่งหน่วย จะทำให้คะแนนความสามารถในการแปลเพิ่มขึ้น 1.664 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอื่น ๆ ให้คงที่ และหากคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์เพิ่มขึ้นหนึ่งหน่วย จะทำให้คะแนนความสามารถในการแปลเพิ่มขึ้น 1.601 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอื่น ๆ ให้คงที่ และจากสมการคะแนนมาตรฐานสามารถแปลผลได้ว่า หากมีคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ในรูปมาตรฐาน (Z_{GRAM}) เพิ่มขึ้นหนึ่งหน่วย จะทำให้คะแนนความสามารถในการแปลในรูปมาตรฐาน (Z_{TRANS}) เพิ่มขึ้น 0.429 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอื่น ๆ ให้คงที่ และหากมีคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ในรูปมาตรฐาน (Z_{VOCAB}) เพิ่มขึ้นหนึ่งหน่วย จะทำให้คะแนนความสามารถในการแปลในรูปมาตรฐาน (Z_{TRANS}) เพิ่มขึ้น 0.317 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอื่น ๆ ให้คงที่ กล่าวคือความสัมพันธ์ของ คะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์และคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ กับคะแนนความสามารถในการแปลมีความสัมพันธ์กันทางบวก เมื่อคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์และคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์

เพิ่มขึ้นจะทำให้คะแนนความสามารถในการแปลเพิ่มขึ้น โดยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่าโมเดลที่ใช้ในการทำนายดีที่สุดคือ โมเดลการวิเคราะห์ที่ 1 โดยสามารถพิจารณาจากค่า R^2 ที่ปรับแก้แล้ว ($adjust R^2 = 0.308$ หรือร้อยละ 30.80) ซึ่งมีความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปรต้นและตัวแปรตามสูงที่สุดเมื่อเทียบกับโมเดลอื่น ๆ กล่าวคือคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์สามารถทำนายคะแนนความสามารถในการแปลได้สูงที่สุด เมื่อเทียบกับคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์อย่างเดียว หรือนำคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์และคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ไปรวมทำนายคะแนนความสามารถในการแปลพร้อมกัน แต่อย่างไรก็ตามโมเดลในการทำนายตัวแปรตามทั้งสามตัวแปรพบว่า อิทธิพลของตัวแปรต้นไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5. สรุปผลการวิจัย

5.1 ความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์และความสามารถในการแปลมีความสัมพันธ์ลักษณะทางบวก คือ เมื่อคะแนนความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้นจะทำให้คะแนนความสามารถในการแปลเพิ่มขึ้นด้วย ความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์สามารถทำนายความสามารถในการแปลได้ ร้อยละ 30.80 กล่าวคือความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการแปลมากกว่าเมื่อเทียบกับ ความรู้ความเข้าใจด้านคำศัพท์ในการแปล

5.2 ความรู้ความเข้าใจด้านคำศัพท์และความสามารถในการแปลมีความสัมพันธ์ลักษณะทางบวก คือ เมื่อคะแนนความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้นจะทำให้คะแนนความสามารถในการแปลเพิ่มขึ้นด้วย ความรู้ความเข้าใจด้านคำศัพท์สามารถทำนายความสามารถในการแปลได้ ร้อยละ 24.70 กล่าวคือความรู้ความเข้าใจด้านคำศัพท์มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการแปลน้อยกว่าเมื่อเทียบกับ ความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์ในการแปล

5.3 ความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์ร่วมกับคำศัพท์มีความสัมพันธ์ลักษณะบวกกับความสามารถในการแปล คือเมื่อคะแนนความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์และคะแนนคำศัพท์เพิ่มขึ้นจะทำให้ความสามารถในการแปล

เพิ่มขึ้นด้วย และความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์กับคำศัพท์สามารถทำนายความสามารถในการแปลได้ร้อยละ 29.10 กล่าวคือ ความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์ร่วมกับคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการแปลมากกว่าเมื่อเทียบกับ ความรู้ความเข้าใจด้านคำศัพท์ในการแปล และเมื่อนำความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์ร่วมกับคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการแปลพบว่ามีความสัมพันธ์น้อยกว่าความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์ในการแปลเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

6. อภิปรายผลการวิจัย

6.1 ความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการแปลมากกว่าเมื่อเทียบกับ ความรู้ความเข้าใจด้านคำศัพท์ในการแปล พบว่าคะแนนคำศัพท์มีความสัมพันธ์กับคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ในระดับปานกลางแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ถึงแม้คะแนนสองส่วนจะสัมพันธ์กันอยู่บ้างแต่ยังไม่เพียงพอที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำให้การศึกษาคำศัพท์ครั้งนี้สามารถทดสอบเพื่อทำนายแยกได้ว่า คะแนนในส่วนใดสามารถทำนายความสามารถในการแปลได้มากกว่ากัน

6.2 ความรู้ความเข้าใจด้านคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการแปลน้อยกว่าเมื่อเทียบกับความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์ในการแปลพบว่าคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์สามารถใช้ทำนายความสามารถในการแปลได้ดีกว่าการนำคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ นั่นคือถ้าคะแนนความรู้ด้านไวยากรณ์ดี หมายถึง นักศึกษาอาจมีแนวโน้มที่จะมีความรู้ทางด้านคำศัพท์มาบ้างพอสมควรแล้วทำให้ผู้ที่มีความรู้ด้านไวยากรณ์สูงมีคะแนนความสามารถในการแปลที่เพิ่มขึ้น ซึ่งตรงกับผลการวิจัยบางส่วนของ Ranjbar [5] พบว่า ถึงแม้ผู้ที่ไม่ทราบความหมายของคำศัพท์บางคำ แต่มีความรู้ด้านไวยากรณ์จะสามารถเดาและแปลคำศัพท์ที่ไม่รู้จักได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรนาถ [6] ได้กล่าวถึงการแปลว่าในการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย สิ่งที่ต้องคำนึงถึงเป็นอย่างมากก็คือลักษณะที่แตกต่างกันระหว่างภาษาทั้งสอง ภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกับภาษาไทยมากในด้านไวยากรณ์

6.3 ความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์ร่วมกับคำศัพท์มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการแปลมากกว่าเมื่อ

เทียบกับ ความรู้ความเข้าใจด้านคำศัพท์ในการแปล และเมื่อนำความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์ร่วมกับคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการแปลพบว่ามีความสัมพันธ์น้อยกว่าความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ Saadian และ Bagheri [7] พบว่าคะแนนด้านไวยากรณ์สามารถนำไปใช้ในการทำนายเรื่องการเขียนได้ดีกว่าคะแนนด้านคำศัพท์

7. ข้อเสนอแนะ

7.1 ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิบัติ

การนำผลการวิจัยไปใช้เป็นประโยชน์เพื่อส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาที่มีความสามารถในการแปลเพิ่มขึ้น ควรที่จะส่งเสริมทางให้นักศึกษาหรือนักเรียนมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้นเสียก่อน หากมีความรู้ด้านไวยากรณ์จะทำให้ความสามารถในการแปลเพิ่มขึ้นจริง

7.2 ข้อเสนอแนะสำหรับกรวิจัยครั้งต่อไป

7.2.1 กลุ่มตัวอย่างควรศึกษาและใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนเพิ่มขึ้น และใช้การสุ่มตัวอย่างจากประชากรให้มีความหลากหลายเพิ่มขึ้น เช่น ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เรียนในหลักสูตรที่คล้ายคลึงกันแต่ต่างมหาวิทยาลัย จะทำให้ผลการวิเคราะห์ทางสถิติถูกต้องมากขึ้น และสามารถสรุปอ้างอิงไปยังประชากรได้

7.2.2 คะแนนการทำแบบทดสอบในงานวิจัยไม่มีผลต่อคะแนนในรายวิชาใด ๆ ของนักศึกษาทั้งสิ้น อาจเป็นสาเหตุให้ผู้ทำแบบทดสอบไม่ตั้งใจทำแบบทดสอบอย่างเต็มที่ ซึ่งจะส่งผลต่อการรวบรวมข้อมูลในงานวิจัยในการวิจัยลักษณะเดียวกันในอนาคตผู้วิจัยควรออกแบบให้เครื่องมือวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของการทดสอบที่อยู่ในรายวิชาใดวิชาหนึ่ง เพื่อเป็นการจัดปัญหาของความรู้ไม่ตั้งใจทำแบบทดสอบ

8. เอกสารอ้างอิง

- [1] M. Pongarpai, "Thai-English Translation Strategies used in Muang Boran Journal: Focusing on Cultural Content Analysis," *Kasalongkham Research Journal*, vol. 8, no. 1, pp. 1-13, 2014. (in Thai)

- [2] S. Thorngprim, P. Thanakoonmetha and P. Siridhammanithet, "Factors affecting students' ability to speak English. Mahamakut Buddhist University Sirindhorn Campus.," *MBU Education Journal : Faculty of Education Mahamakut Buddhist University*, vol. 6, no. 1, pp. 507-519, 2018. (in Thai)
- [3] S. Arsairach, T. Juntiya and J. Kakaew, "Problems of Translation and Strategies for English into Thai Academic Text Translation of Students Majoring in English Education," *Journal of Education and Human Development Sciences*, vol. 1, no. 1, pp. 71-85, 2017. (in Thai)
- [4] J. Laongpol, "An Analysis of Errors and Problems in Translating News Headlines from English into Thai," *Veridian E-Journal, Silpakorn University*, vol. 11, no. 3, pp. 383-400, 2018. (in Thai)
- [5] M. Ranjbar, "The Relationship between Grammatical Knowledge and the Ability to Guess Word Meaning: The Case of Iranian EFL Learners with Upper Intermediate Level of Proficiency," *Theory and Practice in Language Studies*, vol. 2, no. 6, pp. 1305-1315, 2012.
- [6] W. Vimolchalao, *Translation Instruction handbook*, Bangkok: Chulalongkorn University Press, 2000. (in Thai)
- [7] H. Saadian and M. Sadegh Bagheri, "The Relationship Between Grammar and Vocabulary Knowledge and Iranian ELF Learners' Writing (TOEFL PBT ESSAY)," *International Journal of Language Learning and Applied Linguistics World*, vol. 7, no. 1, pp. 108-123, 2014.